

[Knud Østergaard.]

forestående udvalgsarbejde. Det er for os afgørende, at man her får love, som fungerer smidigt og naturligt. Med de bemærkninger, ministeren har givet om saneringsnævnet, kan det derfor være rimeligt at spørge, om det ikke ville være logisk allerede nu at tage skridt til ophævelse af dette nævn. Vi venter bred enighed om disse lovforslag. Vi kan anbefale, og vi tilsiger en velvillig udvalgsbehandling.

Thyregod: Det er med den største tilfredshed, at vi i venstres gruppe ser på, at disse tre lovforslag om boligsanering nu kommer til første behandling her i folketinget. Personlig vil jeg gerne sige, at jeg betragter det som en af den nye regerings vigtigste opgaver at gennemføre en saneringsreform og derigennem påbegynde løsningen af det, som jeg vil betragte som vort største sociale problem.

Bekæmpelsen af den slum, som findes ikke alene i København, men i andre danske byer, er et problem af stor rækkevidde. Det har følgevirkninger ind på en række områder, medicinske områder, sundhedsfaren ved disse boliger, sociale virkninger, uddannelsesmæssige virkninger for de børn og unge, som lever i disse boliger, og det er af den grund, at det efterhånden har udviklet sig til vort største sociale problem. Det er derfor beklageligt, at tiden er gået siden saneringsloven af 1959, uden at vi er kommet videre med gennemførelse af boligsaneringen. Den nugældende lov om boligsanering, som har været omtalt, er af 5. juni 1959. Den hvilede på en betænkning fra den saneringskommission, der blev nedsat efter krigen i 1949 og afgav betænkning i 1957, altså 8 år efter — heller dengang forhastede man sig ikke. Men man opgjorde i 1957 antallet af saneringsmodne lejligheder til 50.000, heraf 30.000 i København. Efter loven, som blev vedtaget af folketinget enstemmigt, skulle der af kommunalbestyrelserne udarbejdes såkaldte saneringsplaner, der derefter skulle godkendes af boligministeriet. Dette skulle ske i forbindelse med, at der samtidig blev udarbejdet byplanvedtægter for de pågældende områder. Samtidig blev der med hjemmel i saneringsloven hvert år i form af tilskud og lån med henblik på saneringen ydet

indtil 26 mill. kr., idet målsætningen var en sanering på 2.000 lejligheder årligt, deraf 1.000 lejligheder i København.

Efter Københavns boligkommissions seneste opgørelse er der imidlertid i København 36.500 saneringsmodne lejligheder. Tallet er fra 1965, idet man ikke senere har offentliggjort tal, så det virkelige tal af i dag er formentlig betydeligt højere, måske 40.000. Resultatet af disse år er altså blevet, at antallet af de saneringsmodne lejligheder ikke er faldet, men er steget, og at vi i de forløbne år er kommet løsningen af problemet fjernere og fjernere, ligesom statens tilskud og lån ikke er blevet anvendt, således som det har været forudsat af folketinget.

Det er på denne baggrund, at jeg, som gennem mit tidligere medlemskab af Københavns borgerrepræsentation og saneringsudvalg har haft kendskab til de københavnske saneringsproblemer, gang på gang i de forløbne år over for skiftende boligministre har rejst spørgsmålet om at fremme saneringen under den ene eller den anden form, eventuelt ved nedsættelse af udvalg med samarbejde mellem Københavns kommune og boligministeriet. Jeg har bl. a. før rejst dette problem over for hr. Kaj Andresen, dengang hr. Kaj Andresen var boligminister.

Da den ny regering blev dannet, afholdt vi inden for venstre som den første af en række konferencer en saneringskonference, hvor vi pegede på de spørgsmål, der måtte klares i forbindelse med en løsning af saneringsproblemet.

Efter en række forhandlinger med en række organisationer, med de politiske partier i boligudvalget og med regeringspartierne har boligministeren nu udarbejdet de tre forslag, der efter vor opfattelse indebærer en god løsning af disse komplicerede spørgsmål, selv om vi på enkelte punkter måske kunne have tænkt os at gå noget videre. Jeg tænker her navnlig på spørgsmålet om indførelse af en saneringspligt for kommunerne.

Jeg skal herefter gøre nogle bemærkninger om de enkelte lovforslag.

Det første og det vigtigste forslag er forslag til lov om sanering. Efter dette forslag skal der udarbejdes en oversigt med registrering og kvalitetsbedømmelse af boligerne i de kommuner, der har sanerings-